

Nhất Sinh Nhất Thế Nhất Song Nhân

Contents

Nhất Sinh Nhất Thế Nhất Song Nhân	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Đệ Tử Tàn Phế	1
2. Quyển 1 - Chương 2: Ta Cùng Tôn Giả Có Nhất Chân	3
3. Quyển 1 - Chương 3: Có Một Người Tên Tiểu Thảo	4
4. Quyển 1 - Chương 4: Thánh Môn Cửu Trọng Môn	5
5. Quyển 1 - Chương 5: Đại Hùng Truy Ta	7
6. Quyển 1 - Chương 6: Một Năm Ấy Ở Rừng Hoa Đào	8

Nhất Sinh Nhất Thế Nhất Song Nhân

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, xuyên không, trọng sinh, âm áp, 1×1, cường cườngCouple: Bộ Phong Trần x Sầu Thiên CaEditor: M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-sinh-nhat-the-nhat-song-nhan>

1. Quyển 1 - Chương 1: Đệ Tử Tàn Phế

Edit: Mèo Gà

Beta: Tình

Thánh Môn nơi đây, ta từng nghe nói qua nhưng chưa từng nghĩ đến đỉnh núi thần thánh siêu phàm thoát tục trong truyền thuyết này trên thế gian lại thực sự tồn tại.

So với sinh hoạt trần tục nơi hồng trần thế gian của phàm nhân, Thánh Môn giống như truyền thuyết xa xôi, như mây trắng phiêu lãng hư vô trên chín tầng trời, như trăng treo đỉnh núi... dù có muốn cũng không thể với tới, khiến một đám phàm nhân chỉ có thể ngửa đầu kính sợ nhìn lên nơi thần ngự kia quỳ bái mỗi ngày.

Ta lúc còn là một phàm nhân bình thường nơi hồng trần cũng không tin rằng thế giới này thật sự có người có thể ngự kiếm phi hành, đằng vân giá vũ. (chú thích: bay trên kiếm, đi mây về gió).

Có thể lên trời xuống biển, thần thông quảng đại, tùy tâm sở dục thi triển tiên thuật, vậy ắt hẳn không phải người.

Lúc còn là phàm nhân ta đã nghĩ vậy.

Nga, phải rồi, ta nay đã không còn là phàm nhân, mà đường đường là một đệ tử Thánh Môn.

Nghe nói ta trước đó không lâu vừa mới gặp phải thiên kiếp, bị thiên lôi giáng cho cả người thành than, cũng đã tắt thở, người trong Thánh Môn đang tính mang thi thể cháy đen của ta đi mai táng thì Thánh Môn môn chủ tôn giả lại đột nhiên đổi ý, sai người đem ta quay về trị liệu.

Lúc sau ta liền tỉnh, trở thành đệ tử Thánh Môn tàn phế, chẳng những bị thiên lôi đánh cho mất hết võ công, lại còn bất hạnh bị hủy dung, ngay cả chân cũng qua nhất chích (cái còn cái mất). Hoàn hảo, Thánh Môn tựa hồ thừa tiền, không ngại dưỡng một đệ tử tàn phế như ta, vì thế ta liền quang vinh đứng vào hàng ngũ đợi ăn chờ chết.

Ở Thánh Môn chế độ dưỡng lão dưỡng đệ tử tàn phế rất hoàn thiện, giống ta tàn phế cơ bản đã mất đi năng lực tái tu hành cũng có phòng ở riêng, còn có người mỗi ngày cấp ta đưa cơm, cấp ta giặt quần áo, ta rất là cao hứng, như vậy cuộc sống cũng dễ chịu phải không?

Ta tàn phế, ta què ta an tâm để cho Thánh Môn dưỡng ta.

Thánh Môn giống một tổ chức, đại khái chia làm chín bộ phận, đệ tử Thánh Môn dốc lòng tu hành tập trung về một trọng môn tên là Nhất Trọng Môn, cũng là bộ phận chính yếu tạo thành Thánh Môn, là bộ phận đông đệ tử nhất trong Thánh Môn. Kế tiếp là Nhị Trọng Môn, là bộ phận thống lĩnh Nhất Trọng Môn, phần lớn người trong Nhị Trọng Môn là đệ tử Thánh Môn tu luyện đã lâu, bọn họ cũng từng ở Nhất Trọng Môn, nay xem như lui về dưỡng thọ, quan trọng là họ học thức uyên bác cùng giàu kinh nghiệm, có thể làm phụ đạo cho đệ tử nhất trọng môn.

Đệ tử tàn phế như ta không thể vào Nhị Trọng Môn, đây là tiểu Hoa cô nương nói, tiểu Hoa cô nương còn nói sau khi bị sét đánh, ta ngay cả đầu óc cũng như phế đi, sự tình gì cũng không nhớ rõ, thậm chí ngay cả tên cũng đã quên.

Tiểu Hoa nói ta của trước kia tên là tiểu Điền nhưng ta yêu cầu mọi người gọi ta là Sầu Thiên Ca.

Quay lại bàn về Thánh Môn, Thánh Môn bên trong theo thứ tự còn có Tam Trọng Môn, Tứ Trọng Môn.... Cho đến Cửu Trọng Môn.

Trong đó Tứ Trọng Môn là Thánh Môn giới luật bộ, có chức năng xử phạt giáo huấn đệ tử; mà cửu trọng môn là địa vị cao nhất trong Thánh Môn, là nơi đệ tử Thánh Môn bình thường không thể xâm phạm. Cửu Trọng Môn lãnh đạo toàn bộ Thánh Môn, ở Thánh Môn không gì sánh kịp, Cửu Trọng Môn môn chủ cũng chính là thánh tôn giả đứng đầu Thánh Môn.

Thánh Môn không chỉ khiến thế nhân nhìn lên mê muội sùng bái, còn có thể làm cho ngàn vạn đệ tử Thánh Môn sùng bái kính ngưỡng, thánh tôn giả đứng đầu Thánh Môn xem ra là muốn cùng nhật nguyệt tranh huy?

Ta rất muốn xem thử bộ dạng thánh tôn giả, có phải hay không cũng giống tượng phật ba đầu sáu tay, bất quá tiểu Hoa khuyên ta đừng vọng tưởng, thánh tôn giả tuy rằng thân đứng đầu Thánh Môn, nhưng là ngày thường cơ hồ cũng không hiện thân quần sự, mọi việc lớn nhỏ trong ngoài Thánh Môn đều phải cho thuộc hạ còn chính mình lại không biết bay nơi nào tiêu dao khoái hoạt.

Thánh Môn có không ít người, nhưng người tận mắt gặp qua thánh tôn giả lại đếm trên đầu ngón tay. Huống chi đệ tử tàn phế như ta, phỏng chừng chuyển thế luân hồi liên tục ba mươi kiếp mới có khả năng nhìn thấy thánh tôn giả.

Ta có chút không rõ, ta lúc trước không phải được thánh tôn giả cứu sao? Kia thánh tôn giả nếu cao cao tại thượng như vậy, sao lại cứu cái mạng quèn của ta? Tiểu Hoa nói nàng cũng không biết, hơn nữa ngày ấy cũng không rõ có phải chủ ý thực của thánh tôn giả không hay chỉ là thượng cấp nào đó truyền lời đừng mai táng ta, không hơn. Về phần có phải hay không thánh tôn giả tự mình hạ lệnh, bất quá là nghe đồn.

Tiểu Hoa nói: “Nghe đồn, làm sao có thể tin?”

Ta cũng nghĩ vậy, nghe đồn, đều không thể tin.

2. Quyển 1 - Chương 2: Ta Cùng Tôn Giả Có Nhất Chân

Edit: Mèo Gà

Beta: Tình

Đệ tử Thánh Môn chính là nghịch thiên mà tu hành, tu đến giai đoạn nhất định sẽ bị thiên lôi oanh kích, qua được một kiếp này cho dù có thể nói là vượt qua một cửa nhưng một đệ tử Thánh Môn phải trụ qua chín mươi chín đạo thiên lôi mới có thể đắc đạo, mà ta đệ tử Thánh Môn hiển nhiên là không hợp cách, mới đạo thứ nhất đã bị oanh thành tàn phế.

Đệ tử Thánh Môn trúng thiên lôi mà chết nhiều vô số kể, kỳ thật người trong Thánh Môn cũng đều quá quen thuộc, nên không cho chết là đáng sợ, cảm thấy chết chỉ là mệnh thôi, kiếp sau lại luân hồi.

Người mà không sợ chết, còn là người sao?

Ta tự so sánh với mình trước kia cảm thấy người Thánh Môn kỳ thật đã không thể xem như người bình thường.

Lại nói tiếp, đệ tử Thánh Môn mỗi năm chết đi không biết bao nhiêu người, môn chủ thánh tôn giả vẫn không hề hiện thân nói qua một câu, như thế nào lại đột nhiên tình cờ vừa ra đã cứu ta một mạng, ta cảm thấy tiểu Hoa nói đúng, lời đồn như thế mới không khiến mấy kẻ ưa chuyện nhảm chán.

Lời đồn này tiểu Hoa không tin, ta cũng không tin, thế nhưng vẫn có người tin.

Sau khi ta tỉnh, còn có không ít đệ tử Thánh Môn đến vấn an ta, đại bộ phận là đến nhìn xem bộ dáng ta, đại khái là nhìn mặt ta xong không thể tưởng tượng ta với thánh tôn giả có thể có liên hệ gì.

Bất quá cũng có người xem qua ta về sau liền thường xuyên lại đây xem ta, đại biểu như tiểu Hoa, kỳ thật ta biết nàng ngay từ đầu cũng là nghe nghe đồn mà đến xem ta, kỳ thật ta biết nàng không phải bởi vì ta mà lưu lại.

Cùng với tiểu Hoa còn có một người tên tiểu Thảo, tiểu Thảo nói hần là bằng hữu của ta, ta từng giúp hần đền bù y phục, hần vì cảm ơn ta liền thường xuyên lại đây xem ta.

Kỳ thật ta không nhớ rõ hần, càng không nhớ chuyện y phục.

Tiểu Hoa đại khái là thích tiểu Thảo, vì thế tiểu Hoa vì tiểu Thảo cũng liền thường xuyên lại đây tâm sự cùng kẻ tàn phế là ta.

Ta mỗi ngày hết ăn lại phơi nắng, câu cá, hoặc kéo căng chân tàn phế ra bên ngoài tản bộ, sống cuộc sống thập phần bình thản.

Cuộc sống này kỳ thật rất tốt, chỉ có điều ngẫu nhiên mặc danh kỳ diệu chạm trán vài kẻ phiền toái, tựa như hiện tại.

“Sầu Thiên Ca..... Người kêu Sầu Thiên ca? Ta thấy ngươi là thật sự bị thiên lôi đánh thành ngu, lấy một cái tên thật kì quái!” Vóc dáng vừa cao lại vừa gầy tựa như cây gậy trúc, lúc nói chuyện biểu tình trên mặt có chút khoa trương, hần tự xưng là bằng hữu của ta nhưng tên hần là gì ta không biết cùng không buồn biết. Hần làm ta nghĩ đến nhân vật kịch hề trên sân khấu.

Thời tiết có chút nóng, ta gấp một cái, cầm lấy chén trà uống một ngụm, cây gậy kia vẫn là ở trước mặt ồn ào.

“Tiểu Điền, ngươi thấy ngu chưa, chẳng những thay đổi tục danh, ngay cả tính cũng trở nên kì kì quái quái, ta đang nói với ngươi, ngươi đây là thái độ gì!” Cây gậy nọ đề cao thanh âm, như gà mái bị bóp cổ, làm ta nhớ đến gà con ngày trước nuôi.

“Sầu Thiên Ca.” Ta ra tiếng nhắc nhở hần một chút, kỳ thật ta không phải bằng hữu của hần, cũng không có bằng hữu.

Cây gậy hơi sưng sốt, trong lòng nói không nên lời ghen uất khó chịu, hẳn có chút nhớ nhung bằng hữu nhu nhược trước đây mà phát hỏa, chớ nam nhân này giống như trước kia vì sợ hãi vị bằng hữu là hẳn rời đi mà thỏa hiệp.

Áp úng nửa ngày, gậy trúc mới hướng nam tử trong phòng một ánh mắt cầu cứu.

Đúng rồi, trong phòng tổng cộng có ba người, một là ta, hai kẻ còn lại là “bằng hữu” không biết tên không mời mà đến, trong đó một kẻ là nam nhân cao gầy như gậy trúc, còn kẻ kia cũng là nam tử trẻ tuổi, bộ dạng coi như thuận mắt, trên lưng thắt hồng đai.

“Tiểu.....” Hồng đai nam tử ho nhẹ một tiếng sửa lời nói, “Sầu Thiên Ca, người thật mất trí nhớ?”

“Ân.” Bị xem là mất trí nhớ cũng tốt, mất trí nhớ nên cái gì cũng không nhớ rõ, bọn họ đều nói ta mất trí nhớ, nhưng cứ không biết gì thì là mất trí nhớ sao? Ta đã muốn nói qua bao nhiêu lần, ta gọi là Sầu Thiên Ca, không phải tiểu Điền.

“Người ngay cả ta cũng đã quên?” Hồng đai nam tử dò xét hỏi.

“Ân.....” Hai người này thật sự quá dong dài.

“Thôi thôi, đã quên liền quên vậy,” Hồng đai lưng nam hừ lạnh một tiếng, trên cao nhìn xuống liếc ta một cái, ánh mắt lộ ra vài phần ghê tởm chán ghét.

Ta cúi đầu tiếp tục uống trà, trong chén trà phản chiếu mơ hồ một khuôn mặt quần đầy băng gạc, chỉ lộ ra một đôi mắt sáng đậm đặc, nghe người ta nói ta tỉnh lại toàn thân cháy đen, da thịt trên người hay trên mặt đều hỏng rồi, cho dù có linh đan diệu dược cũng không thể chữa khỏi.

Huống chi, dược liệu trân quý của Thánh Môn sẽ không lãng phí trên người đệ tử tàn phế như ta.

Không thấy được biểu tình ta, hồng đai nam tử không kiên nhẫn hỏi: “Ta hỏi người, người có biết thánh tôn vì sao lại đột nhiên hỏi đến người?”

Suy nghĩ cả nửa ngày, nguyên lai vẫn là bị tin đồn kia làm cho hiếu kỳ, tại sao những tin đồn kiểu này đều có người mù quáng tin tưởng?

“Người..... Thật muốn biết?” Khóe miệng câu lên một nụ cười yếu ớt, trong lòng ta đột nhiên lóe lên một ý tưởng.

“Chúng ta đây là quan tâm người, mau nói cho chúng ta nghe một chút!” Gậy trúc bộ dạng khấn cấp, ở bên cạnh nói.

“Bởi vì..... Ta cùng thánh tôn có nhất chân.” Cúi đầu uống trà, ta dị thường bình tĩnh, e thiên hạ bất loạn mà nói.

3. Quyển 1 - Chương 3: Có Một Người Tên Tiểu Thảo

Edit: Mèo Gà

Beta: Tình

Cầm lấy chén trà nhấp một ngụm trà xanh, ta miễn cưỡng ngáp một cái, Thánh Môn thật sự là một nơi nằm ăn chờ chết hoàn hảo.

Bởi bị phiền không thoải mái mà nhất thời quật khởi nói đùa, cũng không biết Thánh Môn môn chủ này năm nay đã bao nhiêu xuân xanh, là nam hay là nữ, là yêu hay là quái?

Bất quá cũng chỉ là tùy tiện hù dọa hồng đai nam tử cùng cây gậy trúc kia thôi. Thánh Môn thánh tôn giả đến vô ảnh đi vô tung, làm sao có thể nhân rồi quản ngàn vạn đệ tử mỗi ngày ăn cái gì, nói cái gì. Ta cũng

là không nghĩ tới lời nói đại nghịch bất đạo kia sẽ rơi vào tai thánh tôn giả cao cao tại thượng không biết đang rong ruổi nơi nào. Bất quá nếu thánh tôn giả nghe được, cũng sẽ rất thú vị.

Lời vui đùa nổi lên tác dụng, từ ngày đó về sau, cây gậy trúc cùng hồng đai nam tử không có lại đến quấy rầy ta nữa, ta cũng vui vẻ thanh nhàn, dần dần bình thần tự do sống qua ngày, sáng sớm đứng lên cũng sẽ luyện một bộ quyền pháp lúc trước từng học. Thân thể này không bằng trước, đơn bạc lại không có sức mạnh, chân lại bị tật, nếu không luyện sẽ trở nên hoàn toàn vô dụng.

Ta còn chờ ăn không uống không của Thánh Môn vài năm, không thể lãng phí a.

“Sầu đại ca, lại đang luyện quyền?” Xa xa truyền đến một thanh âm thanh thúy, một nam tử trẻ tuổi đem vạt áo dài cuộn đến bên hông làm cho bước đi càng lưu loát, ba bước thành hai chạy lại, trên tay còn cầm cái rổ.

Người này chính là tiểu Thảo, cùng ta giống nhau cũng là đệ tử Thánh Môn Nhất Trọng Môn, bất quá hấn so với ta tốt hơn rất nhiều, nghe tiểu Hoa nói, tiểu Thảo tuy thể nhưng là đệ tử Nhất Trọng Môn có nguy cơ cao nhất tranh đoạt chức tiền ngũ tịch đứng đầu, sớm đã nhận qua năm lần thiên lôi oanh kích, so sánh với ta, ta chính là cặn bã dưới ba tầng địa vật còn tiểu Thảo là mầm xanh đại thụ sắp trưởng thành.

Tiểu Thảo lớn lên cũng thực không sai, ngũ quan rõ ràng, đôi mắt to sáng ngời, tính cách cũng tốt, sáng sủa hướng ngoại, thường xuyên lại đây cùng ta nói chuyện phiếm giải buồn, hơn nữa ba bữa ăn mỗi ngày của ta đều là tiểu Thảo phụ trách, làm tiểu Hoa hâm mộ ghen tị không thôi. Còn ta vui tươi hơn hử, có một người dễ thương ưa nhìn mỗi ngày đưa cơm cho ta, thật tốt. Tiểu Thảo tay nghề cũng không tồi, thật hảo.

Chỉ tiếc hôm nay không thể so với ngày xưa, ta một người què xấu xí không có tư cách đi theo người tốt bụng dễ nhìn, thôi, làm bằng hữu ái ái muội muội cũng không được, không nên chậm trễ tiền đồ của người ta, người ta nhất định cũng không thể coi trọng ta. Nếu để tiểu Hoa biết ta đang nghĩ ăn đậu hủ của tiểu Thảo, tiểu Hoa khẳng định chém rụng phế nhân là ta, về sau sẽ không nhận giúp ta giặt quần áo.

“Tiểu Thảo, hôm nay ăn gì?” Tiểu Thảo vừa đến, ta cũng có chút đói bụng.

Kéo một chân tật, ta khập khiễng hướng tiểu Thảo đi đến, tiểu Thảo ôm theo cái rổ, giống một chú thỏ to bị chạy tới ta bên cạnh, thập phần nhiệt tình cho ta một cái ôm. Tiểu tử này trong ngực ta dụi qua dụi lại, quả nhiên là đệ tử Thánh Môn được coi trọng, thân thể hấn luyện thực tốt.

Vào phòng, ta ngồi bên bàn cầm bát lớn mau lẹ ăn. Mĩ thực như này nếu có thêm rượu có phải càng ngon miệng không, chỉ tiếc tiểu Thảo không cho ta uống, nói thân thể hiện tại của ta nếu uống rượu vào sẽ hoàn toàn phế đi. Vốn là một phế nhân, kỳ thật phế thêm một chút cũng không có gì.

“Sầu đại ca, tháng sau là Nhất Trọng Môn ghé chi tranh, đến lúc đó ngươi đến cổ vũ ta đi, nếu giành được thứ tự cao ta có thể lấy một ít hảo dược liệu, giúp thương thể của ngươi cũng mau tốt một ít.”

Ta đang ăn cơm ngẩn đầu, tiểu Thảo ngồi đối diện nhìn ta ăn cơm, gương mặt tuấn lãng lộ vẻ tươi cười. Thương thể có thể hảo là tốt, nếu không thể hảo, đối với ta cũng không sao.

Uống miếng nước, ta hỏi: “Tiểu Thảo, nhất trọng môn ghé chi tranh là cái gì?” Việc này ta đã sớm nghe tiểu Hoa đề cập qua vài lần, nhưng rốt cuộc là cái gì, ta cũng không biết.

Lần này nghe tiểu Thảo nhắc tới, ta cũng thuận tiện hỏi luôn.

4. Quyển 1 - Chương 4: Thánh Môn Cửu Trọng Môn

Edit: Mèo Gà

Beta: Tình

Làm người Nhất Trọng Môn có số người nhiều nhất Thánh môn, mỗi năm Nhất Trọng Môn đều tiến hành đoạt ghế chi chiến, gần nhất là mượn cơ hội này để cho các đệ tử tu luyện năm đầu trong Nhất Trọng Môn có thể cho nhau cơ hội bàn luận, thứ hai cũng là vì Thánh môn bổ sung thêm vài nhân tài mới mẻ.

Hảo võ giả có thể mượn cơ hội này tiến vào tam trọng môn; Hảo văn, hảo thuật pháp giả có thể tiến vào lục trọng môn; mà yêu thích y thuật được vật có thể tiến ngũ trọng môn; nếu là người văn không thành võ cũng không tốt y thuật cũng không được nhưng được cái tay chân lưu loát cũng có thể tiến vào chuyên quản việc vật vãn của Thánh môn trong Nhất Trọng Môn, gọi là nhân nghĩa hậu cần bộ.

Nhất Trọng Môn đệ tử đoạt ghế chi chiến mỗi một lần đều hấp dẫn không ít người đến xem, trong đó lại lấy Tam Trọng Môn cùng Lục Trọng Môn cầm đầu, Nhất Trọng Môn luôn luôn có một số ít người là văn võ song toàn, có thể đánh cũng có thể lập trận pháp, mà nơi thường vô cùng hiếm có nhân tài thường thường lại là Tam Trọng Môn cùng Lục Trọng Môn tranh đoạt hàng đầu.

Mỗi khi Nhất Trọng Môn cử hành đoạt ghế chi chiến, cũng chính là thời điểm Tam Trọng Môn cùng Lục Trọng Môn đánh hăng nhất.

Thánh môn trong vòng Tam Trọng Môn lại xưng chiến tướng môn, danh như ý nghĩa, người trong Tam Trọng Môn đều sùng bái võ nghệ, am hiểu chiến đấu và cũng đều có chung một đặc điểm là thường không thích tuân thủ môn quy, vì thế Tam Trọng Môn cùng giới luật bộ Tứ Trọng Môn quan hệ liên thập phần vi diệu, ngày ngày thường ra vào Tứ Trọng Môn nhiều nhất chính là người của Tam Trọng Môn.

Tam Trọng Môn còn cùng Lục Trọng Môn quan hệ cũng rất thú vị, Tam Trọng Môn xuất chiến đem cuồng nhân, Lục Trọng Môn ra mưu lược quân sư, một bên hảo võ, một bên hảo văn, hảo võ giả không thể như hảo văn giả nghiền ngẫm từng chữ một, quanh co lòng vòng, hảo văn giả không thể giống như hảo võ giả mãnh liệt thô tục, bá đạo cuồng dã.

Thánh môn có quy định người trong môn không thể tư đấu, muốn đánh phải thượng võ đài luận võ, đánh chết cũng không sao.

Vì thế Thánh môn luận võ trên đài lui tới chen chúc trong Tam Trọng Môn cùng Lục Trọng Môn, thường xuyên là đánh tới đánh lui. Người của Lục Trọng Môn tuy rằng hảo văn nhưng nếu là Thánh môn đệ tử thì người nào lại không có võ, người của Lục Trọng Môn chỉ là càng nhiệt tình hơn với thuật pháp, võ cùng tranh đấu từ trước đến nay đều không có nhìn qua.

Tuy nói luận võ trên đài chỉ là việc luận võ, sinh tử do trời, bất quá từng có đệ tử Tam Trọng Môn cùng Lục Trọng Môn đánh quá mức thâm thương chết vô số, thế cho nên kinh động đến Cửu Trọng Môn, cuối cùng Cửu Trọng Môn trực tiếp hạ lệnh khiển trách Tam Trọng Môn cùng Lục Trọng Môn quản sự, từ nay về sau hai môn đánh nhau khắc khẩu có vẻ bình ổn hơn một ít.

Thánh môn này rốt cuộc có bao nhiêu chuyện lớn a? Nghe Tiểu Thảo nói một ngày Thánh môn như thế nào cái kia cái kia, ta nghe được đầu đầu muốn nổ, cuối cùng tổng kết được vài sự tình: Nhất Trọng Môn là một cái hỗn tạp, Tam Lục trọng môn bất hòa, Cửu Trọng Môn là lão đại.

Tháng sau chính là Nhất Trọng Môn đoạt ghế chi tranh, ta cũng không nên không biết xấu hổ luôn đòi hỏi Tiểu Thảo đưa cơm đến, trong miệng tùy tiện biên chút đường hoàng lý do để Tiểu Thảo đi luyện công.

“Ta có tay có chân cũng không phải sẽ không nấu cơm, ngươi hảo hảo luyện công tranh được ghế đi, không phải nói là được ghế rồi sau này ngươi có thể từ Thánh môn lấy được hảo dược liệu? Chân què của ta còn chờ ngươi đến chữa trị, nhanh đi luyện công đi!”

Tiểu Thảo đi rồi, Tiểu Hoa kia trọng sắc khinh bạn cũng chạy đi, để lại ta một tháng tự liệu cuộc sống của chính mình, kỳ thật cũng không phải cái gì đại sự.

Phía sau phòng ta ở có dòng suối nhỏ có thể câu cá, còn có mấy cuốn sách dạy nấu ăn, chính là ta bình thường lười nấu cơm mà thôi, hiện tại cũng chỉ có thể tay làm hàm nhai.

Chính mình nhàm chán ngồi ngốc ra, không có Tiểu Thảo cũng không có Tiểu Hoa, chỉ có cùng ta phiến lá cây mỗi ngày ngăn người, Thánh môn mọi người vội vàng chuẩn bị cho việc của Nhất Trọng Môn vào tháng sau.

Thánh môn lớn như vậy, ta đột nhiên hứng trí, ý nghĩ vừa chuyển, ta có thể lê chân què đi chung quanh, nhìn một chút Thánh môn trong truyền thuyết rốt cuộc là cái bộ dáng gì.

Tiểu công tui rằng còn chưa có xuất hiện, bất quá tên đã muốn xuất hiện qua vào lần, hẳn là có thể đoán được là ai đi? Không sợ, tiểu công bản tôn xuất hiện cũng nhanh thôi....

Hoan nghênh hoan nghênh, nga ha ha ha ha a.....

5. Quyển 1 - Chương 5: Đại Hùng Truy Ta

Edit: Mèo Gà

Beta: Tinh

Thánh môn tọa lạc ở đỉnh của một ngọn núi, núi này rất lớn, đỉnh này nối tiếp đỉnh khác, phóng tầm mắt nhìn ra xa tít đều không thể nhìn thấy điểm cuối, có núi này liên tiếp núi khác, còn có cầu nối liên liếp, cầu nối thật dài, liếc mắt một cái đi qua cũng không biết làm sao thấy được cái cuối.

Rất ít người có thể đi qua cầu, Tiểu Hoa nói cầu này cũng không biết ở đây đã bao lâu, có thể đi đến giữa chừng đã phải ngã xuống.

Ta kỳ quái hỏi nàng, vậy người bình thường như thế nào có thể đi từ ngọn núi này sang ngọn núi khác được?

Tiểu Hoa nói bọn họ rất ít khi rời khỏi một ngọn núi, núi cùng với núi lúc đó khoảng cách cũng không phải ở chỗ hai mắt đã thấy, mà là Thánh môn bắt đồng cùng nhau tạo nên khoảng cách, Nhất Trọng Môn đệ tử ở một ngọn núi, Nhị Trọng Môn đệ tử ở mặt khác một ngọn núi, một ngọn núi hợp với một ngọn núi, tổng cộng có 8 ngọn núi tạo thành vòng.

Nói ngắn gọn, Nhất Trọng Môn bên trái là Bát Trọng Môn, bên phải là Nhị Trọng Môn. Nhất Trọng Môn đệ tử có thể chạy qua Nhị Trọng Môn nhưng là không cần đến Bát Trọng Môn.

Ta lại hỏi nàng, Cửu Trọng Môn thì ở đâu?

Tiểu Hoa chỉ lên trời nói với ta, ở mây mù bên trên chính là Cửu Trọng Môn.

Ta ngẩng đầu nhìn, ánh mặt trời sáng lạn thực chói mắt, mây mù cũng không có, trời trong xanh, bầu trời trống không, làm sao có cái gì Cửu Trọng Môn chứ?

Cửu Trọng Môn ở giữa 8 tòa đại sơn, Tiểu Hoa nói núi rất cao, bọn họ đều chỉ có thể ngưỡng mộ, mỗi một đệ tử đều khát vọng một ngày kia có thể đi vào ngọn núi của Cửu Trọng Môn.

Thánh môn có một tòa đại sơn, đại sơn có Cửu Trọng Môn, trong Cửu Trọng Môn có thánh tôn giả, không biết là nam hay nữ, không biết là nhỏ hay lớn, là tiên hay là yêu....

Ta cảm thấy mình hoàn toàn giống như người hoàn toàn xa lạ. Thánh môn không hề hiểu biết, càng đối với thánh sơn hoàn toàn không biết gì, trừ bỏ biết chính mình như thế nào ở tại một gian phòng, ta hoàn toàn không biết Thánh môn ở chỗ khác còn có cung điện hoặc chỗ ở, mang theo một tia hiếu kỳ cùng tìm tòi nghiên cứu, trong tay là cây gậy, ta tùy tiện chọn con đường theo hướng ngọn núi đi lên, định một bên là đi tham quan cảnh sắc, một là thuận tiện nhìn xem ngọn núi có thể có cái gì món ăn thôn quê.

Theo cách nói của Tiểu Hoa, Nhất Trọng Môn kỳ thật liên tiếp có 3 hòn núi lớn, một bên là viện đường lão Nhị Trọng Môn, một bên là trực tiếp nghe lệnh từ Cửu Trọng Môn thần bí là Bát Trọng Môn, còn có một bên hẳn là Cửu Trọng Môn mới đúng.

Cửu Trọng Môn ở giữa 8 tòa đại sơn, Thánh môn mỗi môn đều hẳn là có đường đi thông Cửu Trọng Môn, chính là sẽ không biết đường kia ở nơi nào, càng không biết có hay không tồn tại, mọi người tại đây đều không thích đi mà thích bay, khinh công thật tốt.

Chống gậy, ta khắp khiêng ở trong núi chậm rãi đi tới, sơn thủy gấm bó, chung quanh phong cảnh như họa, đẹp không thể tả, trong núi trải rộng kì trần dị quả, giống như thế ngoại đào nguyên bình thường làm cho người ta lưu luyến không thể rời, làm ta hoa cả mắt, ta tự nhận mình cũng từng đi ngang qua không ít danh xuyên đại sơn, nhưng Thánh môn rút cuộc là nơi trong truyền thuyết, ngay cả cảnh sắc so với núi ở thế gian chỉ có thể làm trò hề hơn rất nhiều đi.

Lòng ta thấy kì quái, núi lớn như thế này mà trước nay cũng không thấy phàm trần có người đề cập qua? Vẫn là Thánh môn che dấu thật tốt quá, thế cho nên bao nhiêu năm rồi đều không có người nhìn thấy.

Khả năng này có chút nhỏ, truyền thuyết về Thánh môn ở nhân gian không biết đã truyền bao nhiêu năm, nếu thế gian thực sự có tòa đại sơn như vậy, qua nhiều năm như thế không có khả năng không ai nhìn thấy, Thánh môn rút cuộc dùng biện pháp gì để đem tòa đại sơn này che dấu?

Vừa đi vừa nghĩ, bất tri bất giác ta đột nhiên phát hiện chính mình không biết đi đến nơi nào.

“Thắm rồi, ta không phải là đã lạc đường đi?” Thân thủ gãi gãi đầu, ta nhìn chung quanh, Tiểu Thảo cùng Tiểu Hoa không có nói cho ta tòa đại sơn này không phải tùy tiện có thể đi, sau lại nghe bọn hắn giảng giải, ta thật muốn dùng gậy đánh bọn họ, bởi vì khi ta chuẩn bị tìm được đường trở về lại phát hiện trong rừng cư nhiên còn có dã thú.

Một con gấu chân còn muốn cao hơn người không ít tựa vào một gốc cây to gắt gao nhìn chăm chăm ta, ta nghĩ, ta đại khái là không cần thận xông vào địa bàn của hắn rồi.

Nếu ta có khinh công, có thể dễ dàng bay lên cây; nếu chân ta không què, cũng có thể nhanh chân bỏ chạy.

Nhưng nay ta không có võ công, đi đứng cũng không tiện, thật sự là bi kịch.

Ta quay đầu đi không dám nhìn thẳng vào mắt con gấu, thật cẩn thận lê bước chân tính lạng lẽ lui về phía sau, trong lòng cầu nguyện gấu lớn đừng đuổi theo.

Người đã chết trọng sinh một lần không dễ, ta trước đó không lâu mới chết một lần, cũng không tưởng nhanh như vậy lại chết thêm một lần nữa, lần sau phỏng chừng chính là trực tiếp xuống địa ngục đầu thai, cũng không có trọng sinh xuyên qua, tá thi hoàn hồn hảo vận khí.

Gấu lớn a gấu lớn, chúng ta tốt xấu cũng là hàng xóm, ta cũng không phải cố ý xông vào địa bàn của ngươi, mọi người có việc ngồi xuống hảo thương lượng, ngươi trăm ngàn lần không thể cứ động là giận, gặp nhau là duyên, hữu duyên sẽ gặp lại, tái kiến, tái kiến!

Ta nghiêng thân mình chuẩn bị trốn chạy, đột nhiên thoáng nhìn ngay tại cách đó không xa, một mảnh phiến hoặc thiên bạch hoặc phấn hồng hoa đào đào dạt nở rộ giống như hải triều bình thường theo gió lắc lư, cuộn sóng phấp phồng, từng trận hoa vũ phi tả thương khung, mê loạn nhân mắt.

“Rống” – Đột nhiên gấu lớn rống to một tiếng, lòng ta hơi lộp bộp một chút, cơ hồ là không hề do dự cũng không quay đầu lại lập tức chạy hướng rừng hoa đào.

6. Quyển 1 - Chương 6: Một Năm Ấy Ở Rừng Hoa Đào

Edit: Mèo Gà

Beta: Tình

Hôm nay xuất môn mà không có coi ngày, tốt xấu gì cư nhiên gặp gỡ một con gấu lớn, Thánh môn như thế nào lại có gấu? Tiểu Thảo cùng Tiểu Hoa cũng không phải không biết ta “mất trí nhớ”, chuyện của Thánh môn cũng không nhớ rõ, hai người kia cư nhiên không nhắc nhở ta không thể tùy tiện đi lòng vòng trên núi, bởi vì trong rừng có gấu?

Nói không chừng còn có hổ báo nữa.

Cũng không đến phiên ta thăm mắng, đi đứng thì bất lợi, chạy bộ cũng không có tiện, tốc độ này của ta phỏng chừng có thể lập tức bị gấu đuổi tới.

Thật sự là đáng chết, ta kiên định tình nguyện chết, vừa mới được tỉnh lại không bao lâu lại chết dưới móng vuốt của một con gấu, một lần so với một lần đều uất ức, làm sao có thể như vậy?

“Rống” – gấu lớn ở phía sau điên cuồng gào thét, thanh âm cách ta ngày càng gần.

Ta đầu cũng không dám quay lại, liền cố sống cố chết chạy, chân trái què từng đợt phát đau, giống như bị dao cắt chỉ còn lại có da cùng thịt gắn lại cùng nhau, đau làm ta mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cũng không cần nghĩ nhiều như vậy, ta dùng hết sức bình sinh cố sức chạy, chân phải lạch lạch tiến nhanh về phía trước, chân trái què kéo lên đuổi theo, đuôi phải lại phát lực nhảy tới phía trước.

Ta nghĩ, ta trước kia cũng chưa từng chật vật như vậy, ta Sầu Thiên Ca khi nào bị người đuổi thành thân hồn lạc thần phách bộ dáng? Hiện nay cư nhiên bị một đầu súc vật bức thành bộ dáng này, thật đáng buồn cũng đáng tiếc.

Một vệt sáng mang theo cơn gió sắc bén xẹt qua cổ ta, ta nhất thời cảm thấy một cổ cảm giác mát, không khỏi hơi run rẩy, thân mình giống như một mảnh lá rụng dường như bị thổi ra xa, trên mặt đất “cô lô cô lô” trực tiếp lặn vào rừng hoa đào, đóa hoa trên mặt đất rậm một cái đều bay cả lên.

Chất lỏng ấm áp chảy xuống phía sau cổ theo người chảy xuôi xuống dưới, tích trên mặt đất một mảnh màu đỏ, có điểm đau, này gấu lớn thiếu chút nữa liền chụp bay đầu ta.

Rừng hoa đào thực rậm rạp, khoảng cách giữa các cây lúc đó cũng không phải rất xa, cũng đủ để ta trốn được, cũng không đủ chỗ cho con gấu khổng lồ đuổi theo ta, cắn chặt răng, ta rất nhanh đứng lên tiếp tục hướng cánh rừng ở chỗ sâu chạy vào, phía sau cổ ứa một mảnh đại khái là chảy rất nhiều máu, lúc này ta cũng không biết vết thương của chính mình nặng hay nhẹ.

“Cứu mạng a.....Cứu mạng a, ai tới cứu ta a.....” Gấu mẹ vĩ đại bị cây đào ngăn trở tạo thành một khoảng cách, ta liều mạng chạy, cây gậy đã sớm không biết đánh rơi ở đâu, chân trái lại đau đến chết lặng, lớn tiếng ở trong rừng hô cứu mạng, bên tai cơ hồ có thể cảm giác được hơi thở của con gấu thở ra từng đợt nhiệt khí.

“Oanh long long ——” con gấu phát điên dường như đá vào cây đào ngăn trở nó, cây đào nở đầy hoa phát lên tiếng “kêu kệt” rồi ngã xuống, tạo nên một trận hoa rơi rụng rực rỡ, cảnh đẹp như vậy, lại không có người trong lúc đó thưởng thức.

“Khụ khụ——” cũng không biết có phải hay không máu chảy càng ngày càng nhiều hơn, ta bắt đầu có chút choáng váng hoa mắt, Thánh môn này làm gì lại phải có một mảnh rừng to như vậy, lớn như vậy mà cư nhiên một người cũng không thấy, chẳng lẽ hôm nay ta thật sự phải bỏ mạng ở nơi này?

Ai thán rất nhiều, ta nghĩ, ta đại khái là đổ máu quá nhiều mới sinh ra ảo giác, bằng không ta như thế nào lại nhìn thấy một tiên nhân từ trên trời giáng xuống, khinh phiêu phiêu thật giống như một đám mây, theo phương hướng của ta phiêu a phiêu lại đây, giữa hàng vạn hàng nghìn cánh hoa phía trên không thấy rõ khuôn mặt của nam tử.

“Nghịch súc, còn không dừng lại”.

Đám mây trên đỉnh đầu ra nhẹ nhàng đi qua, nhưng lại nói, ta không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nắm dựa vào cây đào nghỉ ngơi, tốt lắm, rút cục có người nghe được tiếng kêu cứu của ta, mặc kệ người tới là ai, dù sao là người của Thánh môn, kia một tiếng “Nghịch súc” hẳn không phải kêu người què như ta.

“Rống——”

Con gấu mất đồ lên trông giống như nhập ma, ta quay đầu lại nhìn xem người tới là ai, lại chỉ thấy một thứ sinh cao ngất – bóng lưng cao lớn, tóc đen thật dài giống như dòng nước mềm mại, ta nghĩ, kia tuổi tóc sò lên cảm giác hẳn là không tồi đi.

Tựa vào cây đào, ta trọn tròn mắt nhìn thấy gấu lớn giơ móng vuốt hướng nam nhân chụp xuống, trong lòng không khỏi thoáng khản trương một chút, nam nhân thế nào không phản ứng, chờ bị chụp thành một đồng thịt sao?

“Oanh—”

Còn chưa chờ ta phản ứng lại, gấu lớn không biết như thế nào gục trên mặt đất, giống một tảng đá lớn nện đầu trên mặt đất âm vang rung động, dư chấn làm ta dựa vào cây đào đều rung động lên, nhất thời đóa đóa hoa màu phấn hồng như mưa trút xuống, rắc hồng một mảnh mặt đất.

Ánh mặt trời chiều tà màu quất từng đợt từng đợt xuyên thấu qua cây cối, chiếu trên mặt đất trải đầy những đóa hoa mềm mại thành từng mảnh loang lổ, hơi thở lúc đó loáng thoáng khinh đạm một màu hồng phấn, ôn nhu mà mang theo tia ấm áp ánh tà dương cuối ngày rơi trên bờ vai nam nhân, phản quang trung chuyển qua thân nam nhân, trong thanh âm mang theo một tia quan tâm cực nhật.

“Người không sao chứ?”

Sau đó rất lâu ta nhớ lại rồi tự hỏi, rốt cục ở thời điểm đó, nam nhân kia trong lời nói có hay không thật sự có ý tứ quan tâm, hay vẫn là lãnh lẽo đạm mạc không có tình cảm.

Đại khái có, cũng có thể là ta tự dối mình.

Dù sao, khi đó đầu ta còn bao tầng tầng lụa trắng.

Dù sao, khi đó nam nhân kia đứng trong ánh tà dương phản quang làm cho ta nhìn không thấy rõ mặt, chỉ cảm thấy đẹp.

Một năm trong rừng hoa đào, có ta, có con gấu, còn có nam nhân.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-sinh-nhat-the-nhat-song-nhan>